

Sygn. akt III AUa 991/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Małgorzata Pasek
	sędzia Elżbieta Czaja sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)
Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2021 r. w Lublinie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 15 listopada 2019 r. sygn. akt IV U 103/19

oddala apelację.

Elżbieta Czaja Małgorzata Pasek Krzysztof Szewczak

III AUa 991/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 stycznia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. uchylił decyzję z dnia 27 listopada 2017 r. i powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 5 stycznia 2018 r. stwierdzającej, że M. S. do dnia 31 stycznia 2020 r. jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu tej niezdolności na okres od(...) do 31 stycznia 2020 r.

Odwołanie od wskazanej decyzji złożył ubezpieczony powołując się na brak poprawy stanu zdrowia oraz zdiagnozowanie u niego dodatkowo problemów psychologicznych. Podniósł, że na skutek wypadku przy pracy, któremu uległ w dniu 15 października 2014 r., jest nadal całkowicie niezdolny do pracy. Wskazywał również, że decyzja z dnia 18 stycznia 2018 r. została mu doręczona w siedzibie organu rentowego dopiero w dniu 18 stycznia 2019 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podnosił, że komisja lekarska ZUS uznała ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy zaś zaskarżona decyzja została wysłana wnioskodawcy w dniu 1 lutego 2018r. listem zwykłym bez potwierdzenia odbioru.

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2019 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia (...) do dnia (...).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd pierwszej instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

M. S. w dniu 20 września 2017 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres. Ubezpieczony na mocy wyroku Sądu Okręgowego z Siedlcach (sygn. akt IV U 782/16) miał ustalone prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy o dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 17 października 2017 r. Orzeczeniem z dnia 6 listopada 2017 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 30 listopada 2019 r. Opierając się na orzeczeniu lekarza orzecznika, decyzją z 27 listopada 2017 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od (...) do 30 listopada 2019 r. Rozpoznając sprzeciw ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z 5 stycznia 2018r. ustaliła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 31 stycznia 2020 r. W oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej, zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. uchylił poprzednią decyzję z 27 listopada 2017r. w części dotyczącej daty ustania prawa do renty oraz ustalił ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od (...) do 31 stycznia 2020 r.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony ma 34 lata i posiada tytuł zawodowy inżyniera elektroniki i telekomunikacji. Od 8 sierpnia 2007 r. do 30 kwietnia 2013 r. wnioskodawca pracował w swoim zawodzie, jako młodszy specjalista ds. wsparcia informatycznego, specjalista ds. wsparcia informatycznego, specjalista ds. systemów informatycznych, programista. Z dniem 3 marca 2014 r. ubezpieczony rozpoczął prowadzenie własnej działalności gospodarczej pod firmą „(...)” Usługi (...) z siedzibą w M.. W dniu 15 października 2014 r. ubezpieczony doznał wypadku przy pracy w postaci urazu czaszkowo-mózgowego, w którego następstwie od 1 maja 2015 r. do 17 października 2017 r. był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wnioskodawca posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności od 15 października 2014 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że zespół biegłych lekarzy z zakresu neurologii, okulistyki, psychiatrii i psychologii w opinii sporządzonej na zlecenie sądu stwierdził, iż wnioskodawca w wyniku wypadku przy pracy z dnia 15 października 2014 r. doznał ciężkiego urazu czaszkowo-mózgowego z otwartym złamaniem i rozkawałkowaniem kości sklepistości okolicy czołowej i podstawy przedniego dołu czaszki, mnogimi stłuczeniami obu płatów czołowych oraz licznymi złamaniami części twarzowej podstawy sklepistości czaszki. Wykonana po wypadku operacja była powikłana krwotokiem podpajęczynówkowym, ropniem prawego płata czołowego, ropniakiem nadtwardówkowym mózgu oraz zapaleniem kości i szpiku kości czaszki, a w dalszym leczeniu infekcją lekooporną. Następstwem urazu jest padaczka pourazowa, ślepotą oka lewego, pourazowy zanik nerwów wzrokowych obu oczu, niedowidzenie połowiczne skroniowe, krótkowzroczność, astygmatyzm oka prawego. Aktualnie ubezpieczony posiada bardzo dobrą ostrość wzroku oka prawego do bliży i dali w okularach, jednak pole widzenia tego oka jest znacznie ograniczone od skroni. Stan narządu wzroku ubezpieczonego nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy, jednakże istotnie przyczynia się do upośledzenia stanu ogólnego ubezpieczonego. Opisane upośledzenia pogłębiają dodatkowo inne dolegliwości ubezpieczonego w postaci zaburzeń psychicznych spowodowanych uszkodzeniem lub dysfunkcją mózgu i chorobą somatyczną, a także organicznych zaburzeń osobowości i zachowania. Wnioskodawca był dwukrotnie hospitalizowany na oddziale psychiatrycznym. Obecnie wymaga ambulatoryjnego leczenia psychiatrycznego w celu łagodzenia objawów organicznego uszkodzenia (...). Po wypadku u ubezpieczonego występują napady padaczkowe ogniskowo-ruchowe oraz wtórnie uogólnione toniczno-kloniczne. W przeprowadzonym badaniu biegły neurolog stwierdził uogólnione spowolnienie psychoruchowe oraz ruchowe. Rozpoznane schorzenia, w szczególności padaczka

pourazowa leczona z niedostateczną skutecznością, łącznie powodują, że wnioskodawca nadal od 18 października 2018 r. do (...) jest nadal całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd I instancji podniósł, że pełna, wyczerpująca i kompleksowo odnosząca się do stanu zdrowia ubezpieczonego opinia biegłych z dnia 7 maja 2019 r., uzupełniona w dniu 18 września 2019 r., wydana w oparciu o analizę danych z akt sprawy, dokumentację medyczną oraz na podstawie badania wnioskodawcy stanowi miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie. Z tych względów Sąd Okręgowy, uznając opinię biegłych za przekonującą, oddalił wniosek pełnomocnika ZUS o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu neurologii i psychiatrii.

Powołując się na treść art. 6 ust. 1 pkt 6 i 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.), w zw. z art. 12 ust. 1, 2, 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd pierwszej instancji wskazał na przesłanki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz ustawowe rodzaje i definicje tej niezdolności.

Sąd Okręgowy podniósł, że treść obdarzonych wiarą opinii biegłych nie daje podstaw do ustalenia, że doszło do poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego od czasu, gdy był uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Organ rentowy nie udowodnił ponadto, że ubezpieczony odebrał decyzję 18 stycznia 2018 r. Decyzja ta została przez organ rentowy nadana w dniu 1 lutego 2018 r. listem zwykłym i brak jest potwierdzenia, że ubezpieczony rzeczywiście ją odebrał. Wbrew twierdzeniom organu rentowego, bez znaczenia pozostaje fakt, że ubezpieczony przez okres ponad roku pobierał świadczenie w obniżonej wysokości, bowiem wnioskodawca cierpi na liczne schorzenia, przez które kontakt z nim jest utrudniony.

Z tych względów i na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wnioskodawcy prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności w związku z wypadkiem przy pracy do pracy od dnia (...) do(...).

Apelację od przedmiotowego orzeczenia wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy w szczególności:

- art. 233 k.p.c. poprzez ustalenie, że na skutek wypadku przy pracy ubezpieczony jest nadal tj. od (...) całkowicie niezdolny do pracy;
- art. 286 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych neurologa i psychiatry, podczas gdy istniały podstawy do uwzględnienia tego wniosku;
- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1773 j.t.) w zw. z art. 12 ust. 1, 2, 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 j.t.) poprzez ich błędne zastosowanie i przyjęcie, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, podczas gdy niezdolność do pracy jest jedynie częściowa, tym samym brak jest podstaw do przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia (...) do (...).

W związku z powyższym apelant wniósł na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. o rozpoznanie postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach oddalającego wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych neurologa i psychiatry, a następnie dopuszczenie dowodu z tejże opinii na okoliczność ustalenia, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a jeżeli tak, to w jakim stopniu i przez jaki okres oraz domagał się na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że nie zgadza się z rozstrzygnięciem Sądu opartym na opinii biegłych sądowych. Podniósł, że biegli nie wzięli pod uwagę, że ubezpieczony od 2016 r. nie miał napadów padaczkowych, poza jednym napadem w październiku 2017 r., zaś w badaniu psychiatrycznym był w logicznym kontakcie i zorientowany w swojej sytuacji życiowej. Wobec tego istniały podstawy do uwzględnienia wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z innych biegłych sądowych neurologa i psychiatry. Oddalając wskazany wniosek Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 286 k.p.c. i art. 227 k.p.c. W konsekwencji Sąd I instancji błędnie zastosował przepisy prawa materialnego i uznał, że zostały spełnione wszystkie przesłanki pozwalające na ustalenie wnioskodawcy prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W odpowiedzi na apelację M. S. wniósł o jej oddalenie i utrzymanie wyroku Sądu Okręgowego w mocy. Podniósł, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i właściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności opinię biegłych lekarzy specjalistów. Z opinii tej wynika jednoznacznie, że od czasu urazu jest leczony na padaczkę, a napady padaczkowe - ogniskowo ruchowe oraz wtórnie uogólnione toniczno-kloniczne nadal występują, mimo prowadzonego od 2014 r. leczenia. W związku ze wszystkimi rozpoznanymi przez biegłych schorzeniami, będącymi następstwami wypadku przy pracy, jest nadal całkowicie niezdolny do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i dlatego podlega oddaleniu.

W złożonym środku odwoławczym apelant nie zgadza się z dokonanymi przez Sąd pierwszej instancji ustaleniami faktycznymi, odnoszącymi się do dalszego istnienia u M. S. całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, kwestionując dokonaną w tym zakresie ocenę dowodów, w szczególności zaś ocenę dowodu z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii i psychiatrii.

W sprawie kluczowe dla rozstrzygnięcia odwołania wnioskodawcy były opinie biegłych. Sąd musiał się bowiem oprzeć na wiadomościach specjalnych dotyczących stanu zdrowia strony, których sam nie posiadał. Z dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych i opinii wywołanej w sprawie wynika, że po ciężkim urazie czaszkowo-mózgowym, powikłanym ropniem prawego płata czołowego i ropniakiem nadtwardówkowym mózgu, zapaleniem kości i szpiku kości czaszki oraz infekcją lekooporną u wnioskodawcy od maja 2015 r. występują napady padaczkowe toniczno-kloniczne. W wyniku wypadku ubezpieczony doznał również stłuczenia obu płatów czołowych, licznych złamań części twarzowej podstawy sklepienia czaszki, wystąpiła u niego ślepotą oka lewego, pourazowy zanik nerwów wzrokowych obu oczu, niedowidzenie połowiczne skroniowe, krótkowzroczność i astygmatyzm oka prawego. Stan narządu wzroku istotnie przyczynia się do upośledzenia stanu ogólnego wnioskodawcy. Upośledzenia te pogłębiają dodatkowo inne dolegliwości w postaci zaburzeń psychicznych, spowodowanych uszkodzeniem lub dysfunkcją mózgu i chorobą somatyczną, a także organicznych zaburzeń osobowości i zachowania, warunkujących konieczność dwukrotnej hospitalizacji na oddziale psychiatrycznym. W celu łagodzenia objawów organicznego uszkodzenia (...) ubezpieczony wymaga ambulatoryjnego leczenia psychiatrycznego. Podczas badania biegły neurolog stwierdził u ubezpieczonego uogólnione spowolnienie psychoruchowe oraz ruchowe.

Sąd Okręgowy stwierdzając dalsze istnienie całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawcy oparł się na opinii biegłych specjalistów z zakresu neurologii, psychiatrii, psychologii i okulistyki z dnia 7 maja 2019 r., uzupełnionej w dniu 18 września 2019 r. Apelant domagał się na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. rozpoznania przez Sąd Apelacyjny postanowienia Sądu Okręgowego oddalającego wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza sądowego neurologa i psychiatry, celem wyjaśnienia czy ubezpieczony jest nadal niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy a jeżeli tak, to w jakim stopniu i przez jaki okres oraz domagał się przeprowadzenia tego dowodu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wniosek ten jest bezzasadny. Biegli z zakresu neurologii, psychiatrii i okulistyki uznali ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, w okresie od (...) do (...). W ocenie Sądu Apelacyjnego opinię tę jako rzeczową, rzetelną i należyście umotywowaną, należy uznać

za miarodajną dla rozstrzygnięcia odwołania wnioskodawcy. Zdaniem Sądu Okręgowego, podzielonym przez Sąd Apelacyjny, zastrzeżenia składane przez organ rentowy do wywołanej w sprawie opinii biegłych nie były uzasadnione merytorycznie i stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłych.

Należy zauważyć, że biegli jednoznacznie stwierdzili, że rozpoznane schorzenia łącznie powodują u ubezpieczonego dalszą całkowitą niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Podnoszony przez apelanta zarzut, iż wnioskodawca w październiku 2017 r. miał tylko jeden napad padaczkowy, a podczas badania psychiatrycznego był w logicznym kontakcie i zorientowany w swojej sytuacji życiowej, nie może podważyć stanowiska biegłych odnośnie dalszego istnienia całkowitej niezdolności M. S. do pracy. Biegły specjalista z zakresu psychiatrii uznał, iż same zaburzenia psychiatryczne w obecnym stopniu nasilenia nie spowodują całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawcy, jednak z innymi rozpoznanymi schorzeniami somatycznymi powodują całkowitą niezdolność do pracy. Biegły neurolog stwierdził, że padaczka w obecnym stopniu zaawansowania narusza sprawność organizmu w stopniu uzasadniającym uznanie częściowej niezdolności do pracy, jednak łącznie z innymi schorzeniami przyczynia się do uznania całkowitej niezdolności do pracy. Również rozpoznane przez okulistę schorzenia narządu wzroku istotnie przyczyniają się do upośledzenia stanu ogólnego wnioskodawcy w stopniu uzasadniającym stwierdzenie całkowitej niezdolności do pracy w kompleksowej ocenie stanu zdrowia.

Dokonując ustaleń odnośnie istnienia niezdolności do pracy w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy należy mieć na względzie również ocenę wzajemnego powiązania różnych schorzeń stwierdzonych u osoby ubiegającej się o świadczenie i skutków tych powiązań. Niezbędne jest więc uzyskanie odpowiedzi na pytanie czy rozpoznane schorzenia razem, a nie każde z osobna, implikują niezdolność ubezpieczonego do pracy. Chociaż poszczególne schorzenia stwierdzone przez biegłych lekarzy różnych specjalności nie muszą być oceniane jako prowadzące do niezdolności do pracy, to wszystkie te schorzenia łącznie mogą taką niezdolność powodować, zwłaszcza jeżeli się uwzględni możliwy w tym przypadku efekt synergii -wzmocnionego oddziaływania łącznie kilku przyczyn na ostateczny skutek (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 232/11, Lex nr 1162651; z dnia 26 lipca 2011 r., I UK 29/11, Legalis nr 447384; z dnia 3 listopada 2009 r., I UK 138/09, Lex nr 570122).

W sprawie niniejszej posiadający wiadomości specjalne biegli jednoznacznie stwierdzili, że równoczesne występowanie u ubezpieczonego licznych schorzeń neurologicznych, psychiatrycznych i okulistycznych, będących skutkami wypadku przy pracy, powoduje całkowitą niezdolność do pracy ubezpieczonego, mimo, że każde z nich oceniane z osobna, nie stanowi podstawy do przyjęcia całkowitej niezdolności do pracy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji, wydając orzeczenie, oparł się na całokształcie materiału dowodowego, dokonując oceny prawnej sprawy w oparciu o okoliczności natury medycznej. Jak wynika z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego, schorzenia rozpoznane u wnioskodawcy wpłynęły na utratę zdolności do pracy czyniąc go osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W świetle powyższych rozważań za niezasadny musi być zatem uznany zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 233 §1 k.p.c. Podkreślić należy, iż dowód z opinii biegłych podlega ocenie przy zastosowaniu kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny sąd w każdym wypadku powinien kontrolować wypowiedzi biegłych pod kątem ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłych, sposobu motywowania ich stanowiska, podstaw teoretycznych opinii, a także stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000r., I CKN 1170/98 Legalis nr 49256, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52 544). Dokonana przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wówczas, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu nie znajduje oparcia w zasadach doświadczenia życiowego. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. W ocenie Sądu Apelacyjnego opinia biegłych specjalistów jako logiczna, fachowa oraz stanowcza w swych konkluzjach trafnie została podzielona przez Sąd. Nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego:

z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, LEX nr 40424, z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, LEX nr 42074). W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy zasady tej nie przekroczył.

Z prawidłowo przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy postępowania dowodowego oraz dokonanej oceny dowodów wynika zatem, iż M. S. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od (...) do(...). Sąd Okręgowy nie naruszając wskazywanych przez apelanta przepisów postępowania, wbrew stanowisku skarżącego, nie naruszył również przepisów prawa materialnego tj. art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1773 tekst jedn. ze zm.) w zw. z art. 12 ust. 1, 2, 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383 tekst jedn. ze zm.) Z treści opinii biegłych, podzielonej przez Sąd wynika, że wnioskodawca całkowicie utracił zdolność do pracy. Skoro wnioskodawca nadal jest całkowicie, okresowo niezdolny do pracy, to słusznie Sąd Okręgowy uznał odwołanie za zasadne, ustalając prawo do renty na okres wskazany w opinii biegłych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy wydał trafny i odpowiadający prawu wyrok.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.